

ЛЮБОВТА КЪМ ХРИСТА

Където има любов към Христа, самотата изчезва

Христос е най-висшият ни стремеж, най-висшето желание - няма нищо по-висше. На всичко сетивно можем да се наситим, но на Бога не можем да се наситим. Той е всичко. Бог е най-висшето ни желание. Никоя друга радост, никоя друга хубост, нищо не може да се сравни с Него. Какво повече от най-висшето?



Любовта към Христос е нещо особено. Няма край, няма насита. Дава живот, дава мощ, дава здраве, дава, дава, дава... И колкото повече дава, толкова повече човек иска да обича. Докато човешката любов може да повреди човека, да го побърка, то, когато възлюбим Христа, всяка друга любов отстъпва. Всяка друга любов може да се насити. Христовата любов няма насита. Плътската любов има насита. След това може да дойде ревност, негодувание, дори и да се стигне до убийство. Може да се превърне в омраза. Любовта в Христа е неизменна. Светската любов трае малко време и после постепенно изстива, докато божествената любов става все по-силна и по-дълбока. Всяка друга любов може да доведе човека до отчаяние. Божествената любов обаче ни въздига до сферата на божественото, дарява ни покой, радост, пълнота. Другите наслади уморяват, а тази непрестанно е неутолима. Това е една ненаситна наслада, която никога никому не омръзва. Това е висшето благо.

Човек може да се пресити от всичко, освен от едно - когато се съедини с Христа. Обича, обича, обича и колкото повече обича, толкова повече иска още по-силно да обича. Вижда, че още не се е съединил, не се е отдал на Божията любов. Постоянно е обзет от влечението, желанието, радостта да достигне до най-желаното, до Христа. Постоянно пости, постоянно прави поклони, постоянно се моли, обаче все не е удовлетворен. Не разбира, че вече е достигнал до тази любов. Не чувства, че това, което желае, вече го е изпълнило, че го е получил, че го живее. За тази божествена любов, за тази божествена обич копнеят и жадуват всички аскети. Опияняват се с божественото опиянение. С това божествено опиянение тялото може да остарява, да увяхва, духът обаче се подмладява и разцъфтява.

Когато намериш Христа, това ти е достатъчно, не желаеш нищо повече, успокояваш се. Ставаш друг човек. Живееш навсякъде, където е Христос. Живееш на звездите, сред безкрая, на небето с ангелите, със светиите, на земята с хората, растенията, животните, с всички и всичко. Където има любов към Христа, самотата изчезва. Ставаш мирен, радостен, чувстваш пълнота. Нито меланхолия, нито болест, нито кръвно налягане, нито стрес, нито сърдечне, нито ад.

Христос е във всичките ти мисли, във всичките ти дела. Имаш благодатта и можеш да

претърпиш всичко за Христа. Можеш дори несправедливо да страдаш. Да търпиш неправди за Христа, при това с радост. Както Той е страдал, така и ти можеш да страдаш несправедливо. Нима си избрал Христа, за да не страдаш? Какво казва апостол Павел: “Сега се радвам в страданията си...” (Кол.1:24). Това е нашата вяра. Да се пробуди душата, да обикне Христа и да стане свята. Да се отдаде единствено на божествената любов. По този начин и Той ще я обикне.

Когато Христос влезе в сърцето, животът се променя. Христос е всичко. Този, който в себе си живее Христа, живее неща, които са неизразими: свети и божествени. Живее във веселие. Това е истина. Има хора, които живеят това – подвижниците на Света Гора. Непрестанно с трепет шепнат молитвата: “Господи Иисусе Христе, помилуй ме.”

Когато Христос влезе в сърцето, страстите изчезват. Не можеш нито да обидиш, нито да намразиш, нито да отмъстиш, нито хиляди други неща... Къде да се намерят ненавист, антипатия, осъждане, егоизъм, тревога, депресия? Господства Христос; и копнежът по незалязващата светлина. Този копнеж те кара да чувстваш, че смъртта е мостът, по който ще преминеш за миг, за да продължиш живота в Христа. Тук, на земята, има едно препятствие, затова е необходима вярата. Това препятствие е тялото. Докато след смъртта вярата отпада, защото тогава виждаш Христа, както виждаш слънцето. Във вечността, разбира се, ще изживяваш всичко това много по-силно.

Нашата душа ще почувства голяма утеха, когато обикнем Господа. Тогава няма да се занимаваме с ежедневните си и низки дела. Ще се занимаваме с духовното и възвишеното, ще живеем в духовния свят. Когато живееш в духовния свят, живееш в свят различен, който харесва и за който копнее душата ти. Но не си безразличен и към ближния; желаеш и той да намери спасението, светлината, светостта. Всички да влязат в Църквата.

Автор: Св. Порфирий Кавсокаливит

Източник: pravoslaven-sviat.org